

Като се мъчехъ отъ тия съмнѣния, укорявахъ се самси за тѣхъ, нѣ за Занзе, тя не е направила никоги да се родѣтъ у мене нити една минута: нѣ отъ като Тремерело бѣше изрекълъ тоя страхъ върху ѝ, не бѣхъ безъ нѣкои съмнѣния върху ония, които я оставяхъ да дохожда у стаята ми. Да не сж ѝ поржчали, волно или съсъ сила, да ме шпионира? Охъ! ако да е тѣй, колко имъ злѣ заслужила!

Нѣ колкото за писмото на непознатиятъ, какво да се прави? Да слушамъ ли тѣснитѣ и строгитѣ съвѣти на страхътъ, който зема името благоразумие? Да вържи ли писмото на Тремерело, и да му режъ: « Не щж да си компрометирамъ спокойствието? Нѣ ако ли въ всичко това нѣма никакво лукавство? ако ли непознатиятъ, като се намѣри достоинъ за приятелството ми, струваше да се изложѣ на нѣкоя опасностъ за да му улегчиж мъката на самотата! Нисѣкъ човѣче! може да не си по-много отъ два раскрача далечъ отъ смъртъта; страшната сентенция може да те чака отъ день на день, и ти ще откажешъ да направишъ още едно добро дѣло! Ще отговорѣж! ще отговорѣж! длъженъ сжмъ, » Нѣ ако ли по злополучие открияхъ това писмо, макаръ наистина никой не може да направи съсъ него едно прѣтжпленье, на ли обаче, че то ще бжде за злочестиятъ Тремерело една причина за строго наказанье? И това прѣдполаганье не е ли доста да ме накара да гледамъ като една длъжностъ че трѣбува да се откажѣж отъ едно запрѣтено взаимнописанье?